

**őáléőőőáléőőFővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
1.Bhar.118/2018/11.**

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2018. év szeptember hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A lopás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 23.Bf.13.256/2017/6. számú ítéletét a II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság megismételt eljárás keretében a 2017. október 12. napján kihirdetett 9.B.II.1028/2016/40. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és - figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás büntettében, a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és - figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett lopás büntettében, valamint a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző hatóság félrevezetésének vétségében, ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztette.

A II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és - figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntettében és a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és - figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntettében állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év 6 hónap próbaidőre felfüggesztette.

Mindkét vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra, továbbá mind az I.r., mind a II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe - annak végrehajtása esetére - beszámítani rendelte.

A kerületi bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottakat, hogy egyetemlegesen fizessék meg az eljárás alatt felmerült 2.884.981,- forint bűnügyi költséget.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlottak és védőik jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2017. június 28. napján kihirdetett 23.Bf.13.256/2017/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában megváltoztatta. Az I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét 2 évre mérsékelte, míg a II.r. vádlottat az ellene a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és -figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (4) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntette, valamint a Btk. 370. § (1) bekezdésébe ütköző és -figyelemmel a (2) bekezdés b)/bc) pontjára - a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő lopás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A nyomozás során lefoglalt 2.900,- forint készpénzt az I.r. vádlottnak kiadni rendelte, a bűnjelként kezelt fűrógépről a II.r. vádlottnak való kiadása helyett megállapította, hogy az állam tulajdonába kerül, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költségről akként rendelkezett, hogy az I.r. vádlott 1.000.000,- forintot köteles az államnak megfizetni, míg az ezt meghaladó bűnügyi költséget az állam viseli. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott tekintetében helybenhagyta. A II.r. vádlott esetében rögzítette személyazonosító igazolványának számát, lakcímét, továbbá megállapította, hogy az elsőfokú ítéletben feltüntetett lakóhely a levelezési címe.

Az elsőfokú bíróság ítélete az I.r. vádlott vonatkozásában - a másodfokú ítéletben írt változtatással - 2018. február 15. napján jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság arra hivatkozással mentette fel a II.r. vádlottat az ellene összességében 2 rendbeli lopás büntette miatt emelt vád alól, mert álláspontja szerint 1. sz. tanúnak sem a személyleírást tartalmazó nyomozás során tett nyilatkozata, sem a részvételével végrehajtott fényképről történt felismerésre bemutatás bizonyítékként nem vehető figyelembe, míg a II.r. vádlott felismerését magában foglaló, azonban más bizonyítékkal alá nem támasztott vallomása a törvényszék szerint önmagában nem elegendő II.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására.

A másodfokú bíróság ítéletének a II.r. vádlottat érintő felmentő rendelkezésével szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a II.r. vádlott terhére, bűnösségének az elsőfokú ítélettel azonos megállapítása és büntetés kiszabása végett, mivel meggyőződése szerint a törvényszék az elsőfokon eljáró kerületi bíróság ítéletét felülmérlegelte, amelyre nem volt törvényes lehetősége.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.255/2018/1. számú átiratában a II.r. vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést akként tartotta fenn, hogy a harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a II.r. vádlott vonatkozásában helyezze hatályon kívül és a másodfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásnak egyrészt a vádlottak előéleti adatait érintő törvényszéki módosítása, másrészt az elkövetési értékre vonatkozó pontosítása a II.r. vádlott bűnösségének megállapíthatóságára nem hatott ki, ellentétben a másodfokú bíróság azon korrekciójával, hogy a II.r. vádlott megnevezését az eljárás során ismeretlenül maradt személyre, míg a vádlottak megjelölést az I.r. vádlott és ismeretlenül maradt társa megfogalmazásra módosította. A fellebbviteli főügyészség véleménye szerint erre a korrekcióra a törvényszék eljárásakor hatályban volt a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 351. § (1) bekezdésében írt szabály megsértésével került sor, továbbá az a felülmérlegelés tilalmára tekintettel is megalapozatlan.

Jogi álláspontja indokaként előadta, hogy a másodfokú bíróság a kerületi bíróság által megállapított tényállással szemben az 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdésében megjelölt

megalapozatlansági okot nem tárt fel, ellenkezőleg, a törvényszék úgy nyilatkozott, hogy a tényállás mentes az 1998. évi XIX. törvény 352. § (2) bekezdésében felsorolt hibáktól. Hangsúlyozta, hogy az 1998. évi XIX. törvény 352. § (1), (2) és (3) bekezdésében írt korrekciókra kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha az elsőfokú ítéletben írt tényállás megalapozatlan, vagy ha új bizonyítékok merülnek fel. Kiemelte, hogy ezek hiányában a másodfokú bíróság nem értékelheti eltérően a bizonyítékokat, mert az már a felülmérlegelés tilalmába ütközik. Kérte figyelembe venni, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési joga két irányban áll fenn, elsőként eldönti, hogy mely bizonyítékokat tekint hitelesnek és irányadónak, majd meghatározza, hogy az egyes bizonyítékoknak milyen bizonyító erőt tulajdonít, amely értékelő tevékenységéről kellő részletességgel, a bizonyítékokat egyenként és összességében is mérlegelve, valamint a logika és az ésszerűség szabályainak szem előtt tartásával kell számot adnia ügydöntő határozatában. Amennyiben az elsőfokú bíróság tevékenysége ennek a szempontnak megfelel, akkor az eljárásjogi törvény értelmében a másodfokú bíróságnak nincs törvényi lehetősége a felülmérlegelésre.

Érvelése szerint jelen esetben a törvényszék anélkül, hogy a vádlottak tevőlegességét érintő megalapozatlansági okot megállapított volna, vagy bizonyítást vett volna fel, úgy állapította meg az elsőfokú bíróságétól eltérő tényállást, hogy újra mérlegelte 1. sz. tanú vallomását, illetve annak bizonyító erejét, amire azonban nem volt törvényi lehetősége. Meglátása szerint a kerületi bíróság a hivatkozott tanú vallomását a bizonyítás anyagává tette, azt részletesen értékelte, az egyéb bizonyítékokkal összevetette, majd annak alapján döntötte el, hogy a vallomásnak milyen bizonyító erőt tulajdonít. Az elsőfokú bíróság mérlegelését kellő mértékben megindokolta, míg a másodfokú bíróság nem tudott olyan logikai hibára rámutatni, amely a kerületi bíróság mérlegelési jogkörét felülírhatta volna.

Mindebből következően a vádhatóság szerint a másodfokú bíróság a bizonyítékoknak az eljárási szabályok megsértésével történő újraértékelésével egyrészt eljárási hibát vétett, másrészt eljárása egy megalapozatlan tényállást eredményezett, amely a harmadfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, ezért megítélése szerint, a II.r. vádlott vonatkozásában a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése és új másodfokú eljárás lefolytatása szükséges.

Az ügyész a harmadfokú nyilvános ülésen az indítvány kivételével fenntartotta a fellebbviteli főügyészség írásban kifejtett jogi álláspontját, kiemelve, hogy a törvényszék felülmérlegelése miatt a tényállás megalapozatlanná vált, amit orvosolni szükséges. Véleménye szerint az eljárásjogi törvény lehetőséget biztosít a harmadfokú bíróság számára, hogy visszatérjen az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláshoz, ezért az átiratban indítványozott hatályon kívül helyezés helyett a másodfokú ítélet megváltoztatását és a II.r. vádlott bűnösségének az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerinti megállapítását, és vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását kérte.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen egyetértett a másodfokú bíróság ítéletében kifejtettekkel, ezért a törvényszék védenca tekintetében felmentő ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos.

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 2018. július 1. napján történt hatályba lépésre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Be. 868. § (1) bekezdése alapján a Be. rendelkezései szerint járt el, és mint harmadfokú bíróság az ügyészi fellebbezés folytán a Be. 618. §

(1) bekezdés a)/aa) pontja és b) pontja értelmében a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését és az elsőfokú és másodfokú bírósági eljárást bírálta felül.

A Kúria legutóbb az EBH 2018.B.13. számú döntésében mutatott rá arra, hogy a harmadfokú eljárásban a felülbírálat tárgya először az eljárási szabályok - azon belül a feltétlen, majd az úgynevezett relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok - megtartása, és ezt követően a tényállás megalapozottsága.

Az ítéletábróba a felülbírálat során nem észlelt olyan - a Be. 625. § (1)-(4) bekezdése szerinti - eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képez, vagyis a büntetőügy érdemi elbírálását kizárja.

A harmadfokú bíróság azt is megállapította, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok a perjogi szabályokat betartva folytatták le az eljárást.

A Kúria fentebb hivatkozott határozata értelmében a felülbírálat ezt követő szempontja, hogy a másodfokú ítélet tényállásának a fellebbezéssel érintett vádlottra - jelen esetben a II.r. vádlottra - vonatkozó része megalapozott-e. A harmadfokú bíróság értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által - az általa tett helyesbítésekkel - irányadónak tartott tényállás megalapozott-e. Ezalatt értendő az elsőfokú ítélettel megállapított, és a másodfokú bíróság által - javítás nélkül is - megalapozottnak tartott tényállás, valamint a másodfokú bíróság általi módosítás helyénvalósága.

A másodfokú bíróság az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 351. § (1) bekezdése értelmében - főszabályként - a határozatát az elsőfokú ítélettel megállapított tényállásra alapítja, azonban a tényálláshoz kötöttség alól az 1998. évi XIX. törvény kivételesen felmentést ad, egyúttal lehetőséget biztosít a másodfokú bíróság számára, hogy a tényállást kiegészítse vagy helyesbítse, eltérő tényállást állapítson meg, majd ez alapján hozza meg határozatát. A tényállás módosításának általános és elsődleges feltétele azonban, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdésben foglalt valamely okból megalapozatlan legyen (EBH 2015.B.14.).

A vádhatóság alappal hivatkozott fellebbezésében arra, hogy a törvényszék ítéletének indokolásában nem jelölte meg az 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdésében tételesen felsorolt megalapozatlansági okok egyikét sem, azonban a másodfokú ügydöntő határozat tartalmi elemzése alapján egyértelműen kitűnik, hogy a törvényszék a megalapozatlanságot az 1998. évi XIX. törvény 351. § (2) bekezdés d) pontja szerinti téves ténybeli következtetésben állapította meg, mivel az alább még értékelendő okokra tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az általa leszűkített adatok - mint bizonyítékok - alapján nem lehet kétséget kizáró tényként deklarálni, hogy a vád tárgyává tett lopás bűncselekmény elkövetője - a Btk. 13. § (1) bekezdése szerinti tettese - a II.r. vádlott személyével azonos.

A másodfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy a kerületi bíróság eleget tett tényfelderítési kötelezettségének, az ügy érdemi megítéléséhez, azon belül is a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségének eldöntéséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte és a tárgyaláson megvizsgálta. Ezzel összefüggésben a törvényszék azt is helytállóan fejtette ki, hogy a büntetőügyben további bizonyítási cselekmény lefolytatása nem volt szükséges, így az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a helyszíni tárgyalásra irányuló bizonyítási indítványt elutasította.

A másodfokú bíróság akkor is törvényesen járt el, amikor az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást helyesbítésekkel korrigálta és ennek eredményeként hibamentes tényállást állapított meg. A

fellebbviteli főügyészség átiratában írtak miatt az ítélet tábla jelen helyen szükségesnek tartja kiemelni, hogy a másodfokú bíróság az ítélete 4. oldalának ötödik bekezdésében kizárólag az általa elvégzett helyesbítést követően találta a tényállást megalapozottnak és nem az elsőfokú bíróság által megállapított, korrekció nélküli tényállást.

Az első- és másodfokú bíróság álláspontja között abban volt eltérés, hogy a beszerzett bizonyítékok közül melyeket lehetett a bizonyítási eljárásban felhasználni, és azokból kétséget kizáró bizonyossággal következik-e a II.r. vádlott bűnössége.

Az ügyészség érvelésével ellentétben a másodfokú bíróság eljárása során nem sértette meg az eljárásjogi törvényt, így a felülmérlegelés tilalmát sem, mivel az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 351. § (1) bekezdés b) pontja kimondja, hogy megalapozatlanság esetében a másodfokú bíróság az iratok tartalma, ténybeli következtetés, vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapíthat meg, ha a vádlott felmentésének (részbeni felmentésének) vagy az eljárás megszüntetésének (részbeni megszüntetésének) van helye. Ugyanezen § (3) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy a másodfokú bíróság csak azokkal a tényekkel kapcsolatban értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amelyekre bizonyítást vett fel, kivéve, ha az iratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján a vádlottat az (1) bekezdés b) pontja alapján felmenti, vagy az eljárást megszünteti.

A másodfokú bíróságnak ezen szabályok maradéktalan betartásával van törvényes lehetősége az elsőfokú ítélet tényállásától felülmérlegeléssel eltérő tényállást megállapítani, azaz felmentés esetén megállapíthat az elsőfokú bíróság tényállásától eltérő tényállást, amelyre egyrészt az iratok egybehangzó adataira figyelemmel, másrészt tényből levont eltérő következtetés útján van lehetősége, azonban ilyenkor számot kell adnia arról, hogy mely tényből vont le eltérő következtetést az elsőfokú bíróság nem megfelelőnek tartott következtetéséhez képest, és ebből eredően melyik az az új tény, amely lehetővé teszi az eltérő tényállás megállapítását (BH 2007. 366.).

A Fővárosi Ítélet tábla a másodfokú bíróság ítélete megalapozottságának vizsgálatakor egyetértett azzal a másodfokú állásponttal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása nem állt összhangban a feltárt bizonyítási anyaggal arra vonatkozólag, hogy a tettes személye kétséget kizáró módon a II.r. vádlottal azonos. A másodfokú bíróság által megváltoztatott és a fentebb kifejtettek szerint a harmadfokú eljárásban irányadó tényállás e hibában már nem szenved, így - a vádhatóság álláspontjával ellentétben - megalapozatlannak nem tekinthető. A tényállás kellően felderített, az ügy elbírálása szempontjából releváns tényadatokat tartalmazza, iratszerű és a II.r. vádlott személyével, illetve beazonosíthatóságának hiányával kapcsolatos ténykövetkeztetés is logikailag alátámasztott.

A másodfokú bíróság az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 4. § (2) bekezdésében, illetve az időközben hatályba lépett Be. 7. § (4) bekezdésében szabályozott in dubio pro reo elvet szem előtt tartva - melynek értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére -, helytálló érveléssel és a harmadfokú bíróság számára is kétségbevonhatatlan indokolással világított rá arra, hogy 1. sz. tanúnak a más bizonyítékkal alá nem támasztott, a II.r. vádlott felismerésére vonatkozó vallomása önmagában nem elegendő a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására.

A törvényszék helyesen fejtette ki ítéletében, hogy 1. sz. tanú saját bevallása szerint még az elkövetés éjszakáján megtekintett egy, az elsőfokú bíróság által sem vitatottan, utólag már beazonosíthatatlan fényképfelvételt a II.r. vádlottról, amelyen állítása szerint felismerte a II.r. vádlottat. A másodfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy ezt a megállapítást megerősíti egy rendőri jelentés is, azonban e tekintetben a harmadfokú bíróság akként javítja ki a másodfokú ítélet 5. oldalának utolsó előtti sorát, hogy ez az okirat helyesen a nyomozati iratok 247-249. oldalán található, 2013. november 22. napján elkészített 01020/23377/2013.id. számú rendőri jelentés, amelynek második oldala rögzíti, hogy „A fenti jelentésben az akkori utas társai fényképes adatlapját is megtekintettük, és járőr társam 1. sz. tanú r. örm. felismerni vélte mostani utasában a II.r. vádlottat.”.

A másodfokú bíróság e tényből helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy a tanú a több nappal később foganatosított nyomozati kihallgatásakor már nem befolyástól mentesen nyilatkozott a vélt elkövető kinézetéről, továbbá ugyanezen okra visszavezethetően a nyomozati szakban végrehajtott felismerésre bemutatás sem felelt meg az 1998. évi XIX. törvény 122. §-ában foglaltaknak, így a törvényszék törvényesen állapította meg, hogy a tanúnak a hivatkozott eljárási cselekményeken a helyszínen látott személyről tett nyilatkozatait nem lehet bizonyítékként értékelni.

Az ítélet tábla e tárgykörben külön rámutat arra, hogy 1. sz. tanú a nyomozati szakban tett vallomásakor (nyom. ir. 201-205. oldal), majd a fényképről történő felismerésre bemutatás során (nyom. ir. 209-211. oldal) nem említette meg azt a tényt, hogy a bűncselekmény feltételezett elkövetőjét korábban már fényképen látta, és azonosította, amely passzív magatartás szintén aggályokat vet fel a megnevezett bizonyítékok felhasználhatósága tekintetében.

Általánosságban rögzíthető, hogy a felismerésre bemutatás előtt az érintett tanút részletesen ki kell hallgatni arról, hogy mely körülmények alapján ismerné fel az elkövetőt, mivel ez a későbbi felismerés eljárási garanciája, továbbá az előzetes kihallgatás nem befolyásolhatja semmilyen formában a felismerő személyt. Az ügyben eljáró nyomozó hatóság ezen követelményeknek ugyan eleget tett, azonban 1. sz. tanúnak az a cselekedete, hogy önszántából előzetesen megnézett egy fényképet, amelyen állítása szerint az általa látott elkövetőnek vélt férfi volt, oly mértékű befolyásolásnak tekinthető, amely - a törvényszékkel egyetértve - azt eredményezte, hogy a tanú nyomozati vallomásának az elkövető személyleírására vonatkozó részét, valamint a tanúval foganatosított fényképről történő felismerésre bemutatást a bizonyítékok köréből ki kellett zárni, mivel nem állapítható meg, hogy az 1. sz. tanú az utólag az ismeretlen fényképen, vagy a helyszínen látott férfire emlékezett-e vissza. A harmadfokú bíróság a nyomozás kiemelkedő hiányosságának tartja, hogy a többször emlegetett fényképfelvételt, amely alapján az 1. sz. tanú állítólagosan felismerte a II.r. vádlottat, nem helyezték el a nyomozati iratokban, mivel ennek hiányában a tanú által hivatkozott beazonosítást nem lehetett ellenőrizni.

A II.r. vádlott vonatkozásában a büntetőügy sajátossága, hogy a bűnösségére kizárólag az 1. sz. tanúnak a nyomozati szakban előadott személyleírása, az ugyanezen tanú részvételével végrehajtott fényképről történő felismerésre bemutatás, valamint a tanúnak a bírósági szakban tett, a II.r. vádlott felismerésére vonatkozó állítása szolgált bizonyítékként, míg a vád tárgyát képező bűncselekmény elkövetésével összefüggésbe hozható egyéb bizonyíték nem állt rendelkezésre.

Az eddig kifejtettek alapján a törvényszék logikai hibától mentes érveléssel rekesztette ki a bizonyítékok köréből a tanú nyomozati vallomásának az elkövető személyleírását tartalmazó részét, továbbá a felismerésre bemutatás jegyzőkönyvét, ami ahhoz az új tényhez vezetett, hogy míg az elsőfokú bíróság az érintett tanúval összefüggésbe hozható valamennyi bizonyítékot egyenként és összességében is értékelte - amint azt ítélete 19. oldalának második bekezdésében rögzítette is -, a

másodfokú bíróság 1. sz. tanúnak már kizárólag azt az állítását vehette figyelembe, hogy az elkövető a II.r. vádlott volt, akit egy ismeretlen fényképről beazonosított, illetve, akit a bírósági tárgyaláson is felismert. Az ítéletábra az ügyészi fellebbezés indokai miatt szükségesnek tartja kiemelni, hogy jelen esetben nem az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének felülmérlegelése történt, hanem annak az új jogi helyzetnek a kiértékelése, hogy a II.r. vádlottal kapcsolatba hozható bizonyítékok köre az előzőekben hivatkozottak szerint leszűkült, amely körülmény megnyitotta a lehetőséget a felmentő rendelkezés meghozatalára, mivel a fennmaradt adatok - mint bizonyítékok - már nem voltak alkalmasak arra, hogy a bizonyítandó tényen kívül minden más tény lehetőségét kizárják.

A másodfokú bíróság alappal fogalmazott meg aggályokat az említett tanúnak a figyelembe vehető vallomásaival szemben, nem azok valóságtartalma, hanem a bűnösség kérdésében levonható végkövetkeztetés teljes bizonyosságértékűsége tekintetében. Ezzel kapcsolatban a harmadfokú bíróság is kiemeli, hogy az 1. sz. tanú az eseményekhez időben legközelebbi nyomozati vallomásában az elkövető által viselt sapka miatt nem tudott a tettes hajára vonatkozólag nyilatkozni, majd az 5.B.III.717/2014. ügyszámon folyt elsőfokú bírósági tárgyaláson megerősítette, hogy az elkövetőn sapka volt, azonban a jelentős időmúlás ellenére barna színűnek jelölte meg az általa látott elkövető szemét (18. számú bírósági jegyzőkönyv 7. oldal). A hatályon kívül helyezés folytán a 9.B.III.1028/2016. ügyszámon lefolytatott megismételt elsőfokú bírósági eljárásban a tanú már azt is előadta, hogy volt olyan helyzet, amikor a tettes fejét nem takarta sapka, így látta, hogy nagyon rövid volt a haja (16. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság helytállóan vonta le azt a következtetést, hogy az 1. sz. tanú jóhiszeműsége ugyan nem vitatható, azonban a más bizonyítékkal meg nem erősített, a II.r. vádlott felismerését állító, de részben önellentmondásos nyilatkozatai - egyéb bizonyíték hiányában - nem képezhetik a büntetőjogi felelősségre vonás alapját.

A figyelembe vehető adatok - mint bizonyítékok - új köre tehát azt eredményezte, hogy az eljárás tárgyát képező lopás bűncselekmény tettesének a II.r. vádlottal való azonossága csak valószínűségértékű, így kétséget kizáró módon kizárólag azt bizonyítja, hogy a bűncselekményt a II.r. vádlott elkövethette, vagyis nem zárja ki annak lehetőségét, hogy a bűncselekményt más személy is megvalósíthatta.

Figyelemmel arra, hogy további bizonyíték beszerzésének a lehetősége nem áll fenn, továbbá hatályon kívül helyezésre eljárási ok nincs, a Fővárosi Ítéletábra mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét - a Be. 617. §-ára tekintettel - a Be. 620. § (1) bekezdésében írt nyilvános ülésen, a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2018. év szeptember hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 23.Bf.13.256/2017/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.118/2018/11. számú végzése által 2018. szeptember 6. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. év szeptember hó 6. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő